

Efter § 30 skal offentlig bekendtgørelse ske »umiddelbart efter« den endelige vedtagelse eller godkendelse af lokalplanforslaget. I praksis vil der dog altid gå nogle dage, inden den offentlige bekendtgørelse kan effektueres. For at undgå tvivl om, hvorvidt kommunalbestyrelsen i denne periode kan modsætte sig projekter i strid med lokalplanen, foreslås bestemmelsen ændret, således at den bindende virkning gælder indtil den offentlige bekendtgørelse – dog højst 1 år.

Til nr. 11

Der henvises til bemærkningerne til nr. 1, 2 og 10.

Det er blevet hævdet, at fristen på 1 måned er unødvendig og kan forsinke bygge- og anlægsarbejder med økonomiske og beskæftigelsesmæssige konsekvenser.

Hensigten med bestemmelsen har været at sikre at der er tid til en forsvarlig behandling af indsigelser. Det er, og har altid været kommunalbestyrelsens ansvar, at indsigelser bliver behandlet forsvarligt i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper. Tiden, der medgår til kommunens behandling af indsigelser, afhænger af indsigelsernes karakter. Således vil nogle indsigelser kunne behandles på ganske kort tid. På den baggrund foreslås minimumsfristen nedsat til 2 uger.

Til nr. 12

Efter den gældende bestemmelse kan der kun foretages ændringer »som følge af fremkomne indsigelser eller ændringsforslag«. Det betyder, at der slet ikke kan foretages ændringer på kommunalbestyrelsens initiativ – i modsætning til, hvad der gælder for kommuneplanforslag.

Da § 27, stk. 2, indeholder bestemmelser om behandling af ændringerne, herunder om underretning af væsentligt berørte personer og myndigheder, må det anses for ubetænkeligt at give kommunalbestyrelsen adgang til ved den endelige vedtagelse at foretage sådanne ændringer i et offentliggjort forslag, som § 27, stk. 2, giver mulighed for, selvom ændringerne ikke er foranlediget af en indsigelse.

Til nr. 14

§ 40, stk. 3, giver kommunalbestyrelsen hjemmel til på et skønsmæssigt grundlag at modsætte sig en udstykning, der overholder de almindelige regler om mindstegrundstørrelse m.m. Den er derfor egnet til at skabe retsikkerhed for grundejerne.

Da kommunalbestyrelsen har mulighed for i en lokalplan – eventuelt efter nedlæggelse af forbud – at foretage de reguleringer, som der eventuelt måtte være behov for til supplerung af de almindelige regler, er der ikke noget behov for bestemmelsen. Den foreslås derfor ophævet.

Bestemmelsen i § 40, stk. 4, foreslås flyttet til § 13, jfr. bemærkningerne til nr. 5.

Til nr. 15

Der henvises til bemærkningerne til nr. 5.

Til nr. 16

Der henvises til bemærkningerne til nr. 8.

Til nr. 17

Dispensationskompetencen er efter den gældende bestemmelse begrænset til »mindre betydende dispensationer ..., som ikke vil ændre ...«. Det er samme formulering som den standardbestemmelse, der anvendtes i byplanvedtægter efter byplanloven, og administrativ praksis har som følge heraf været den samme som den, der var fastlagt under byplanloven. Det vil sige, at de rammer, inden for hvilke der kan dispenseres, er ret snævre, uanset at de regler om naboorientering, der blev gennemført med kommuneplanloven, måske kunne have begrundet en videre adgang til at dispensere.

Med forslaget sker der en udvidelse af dispensationskompetencen. I sammenhæng hermed må ses forslaget om præcisering og udbygning af de gældende regler om naboorientering.

Den ændrede formulering betyder, at der skal kunne meddeles dispensationer, som ikke afgørende vil ændre den særlige karakter af det område, som planen søger at skabe eller fastholde, eller med andre ord, at der skal kunne meddeles dispensationer, som ikke afgørende er i strid med formålet med den pågældende plan. Hvis en lokalplan f.eks. har til formål at fastlægge anvendelsen af et område til åben og lav boligbebyggelse, vil det med den foreslåede bestemmelse fortsat som regel være udelukket at dispensere til tæt, lavt byggeri som f.eks. rækkehuse, kædehuse og lignende.

Lokalplanbestemmelser kan være udformet efter forhandling med statslige eller regionale myndigheder – eventuelt på baggrund af et veto efter §§ 25 og 26. I disse tilfælde er det et væsentligt formål med lokalplanen at fastholde den aftalte løsning, og der skal derfor ikke kunne dispenseres uden efter aftale med de pågældende myndigheder.